

[_ CSINTA SAMU _](#) 2022.11.23.

Szegény gazdagok – Csinta

Samu publicisztikája

Miközben a rendkívül megoszló – és megosztó – kezdeti megítélés akaratlanul is befolyásolja az ember viszonyulását a katari világbajnoksághoz, igazából nem tudom eldönteni, (kár)örvendjek-e a házigazdák megmosolyogtató harmatgyengességén, vagy aggódjak az elképzelhető következmények miatt. Mindenekelőtt abból az immár rutinszerű meggondolásból, hogy ha a világvversenyt rendező ország csapata pillanatok alatt eltűnik a színpadról, az bizony nem tesz jót a rendezvény további népszerűségének. Olyan országban végképp nem, ahol az illető sportág nem képezi feltétlenül a mindennapok részét.

Márpedig a nézők egy része már a Katar–Ecuador nyitó mérkőzésen született második dél-amerikai gólt követően kezdett kisétálni a csodastadion lelátóiról. Na mármost, a hasonló csapatmozgásoknak két okuk is lehet. Esetünkben kevésbé valószínű, hogy a közönség szakértő része szűrte volna le a megfelelő tapasztalatokat, és mint akinek nincs ideje hasonló haszontalanságokra, más elfoglaltság után nézett. Sokkal inkább az történhetett, hogy a felfokozott várakozáshoz képest már nem bírták elviselni csapatuk kiábrándító alárendeltségét. Érzelmileg, teszem hozzá, mert ennyi kifinomult futballszakértő talán még Magyarországon sincs, lakosságárányosan végképp.

[Valencia duplájával Ecuador legyőzte Katart a torna nyitányán](#)

Olvasva, hallgatva a helyszíni tudósításokat számomra előzetesen egészen más összkép körvonalazódott, olyan rendezvényé, amelyen milliméterre megszervezve működik minden. Bár a nyitóünnepségen és az első találkozó után voltak kisebb döccenők, a közmondásos cserkészkeszkenlétet meghaladó szintű önkéntescsapat-mozgások egyetlen idegent sem hagynak tévelyegni, a metróállomástól gyakorlatilag mindenkit kézen fogva vezetnek a buszokig, amelyek ajtaját aztán legközelebb a stadionok bejáratához araszolva nyitják ki. De a fegyelmezett nézőtéri jelenlét tekintetében is valami hasonlóra számítottam, és bevallom, az egymásba kapaszkodva ugráló bordó mezés férfiak látványa is azt a képzetet erősítette bennem. E hömpölygés intenzitását a pályáról sugárzó reménytelenség sem volt képes kikezdeni, az egész annyira életszerűtlennek tetszett, hiszen nincs az a szurkoló, akinek a lelkesedését ne lohasztaná le kedvencei megalázottsága. A drukkereket nem a buddhai türelem és tolerancia jellemzi, még a kölyökmeccseken is kijön egy-egy apai káromkodás, pedig ott az egy szem csemete lelki békéje a tét.

Szóval nem tudok szabadulni a gondolattól, miszerint azok a fiúk időlegesen vetették le a megszokott egyenruhát, öltötték magukra a feliratos mezeket, és a futballszurkolókéhoz megtévesztésig hasonló mozgássorokat és gesztusarzenált produkáltak. Mondhatni, a pályán

látható eredménytelenségtől függetlenül. A katarai drukkerszervezésben nincs amúgy semmi különös, a sportrendezvények történetében vonultak már hasonló szurkolótömegek a bukaresti universiadétól a moszkvai olimpián át a Japánban tartott férfi kézilabda-világbajnokságig. Persze, míg Ceausescu Romániájában vagy a brezsnyevi Szovjetunióban a kommunista rendszer felsőbbrendűségét voltak hivatva demonstrálni a tömegek támogatását élvező megaesemények, az 1997-es vb alkalmával egészen más volt az ok. Gyári közösségek, iskolák és nyugdíjasklubok tagjai vedlettek ott át távoli országok szurkolóivá, és bár a „Hángári” kiáltások meglehetősen furcsán hangzottak, alapvetően jólestek a szurkolóik hiányát megsínylő válogatottaknak. Az apró zászlók vidám látványát azóta is kellemes emlékként őrizzük.

Katarban azonban valami más zajlik. Az elmúlt fél évet családotul Spanyolországban töltő, története első világbajnokságára luxusbizottsági körülmények között készülő válogatott mellé-mögé felsorakozni látszott az ország. Legalábbis ezt sugallta a hivatalos propaganda, amely urainak és irányítóinak feltett szándéka, megkockáztatom, történelmi elhatározása volt, hogy ne csak a porból teremtetett infrastrukturális csodák révén maradjon emlékezetes ez a nagy seregszemle, hanem a rendező ország futballcsapatának sikerei révén is. Megmutatandó: a világnak ez az olajjal megáldott-megvert része bármilyen tekintetben képes felvenni a versenyt a többiekkel.

Elnézve őket a vb nyitó mérkőzésén, az az érzésem támadt, hogy az ázsiai régióban elért sikereik nyomán kissé kifutott alóluk a realitás talaja, nemcsak a vezetők lába alól, akik életük során bizonyára megszokták, hogy minden csupán pénzkérdés, ami számukra áthidalható probléma. Úgy tetszik, szövetségi kapitányuk, az edzői pályáját a Barcelona fiataljainál kezdő Félix Sánchez szeme is megtelt a sivatagi homokkal. A 2006 óta Katarban dolgozó és javadalmazott szakember mellett szól természetesen, hogy az Aspire Academy elnevezésű csoda játékosnevelőben sikerült a kontinens élére kerülő ifigenerációt „kitermelni”. A formális logika alapján ezeknek a fiataloknak a felnőttek közé is hasonló sikerek közepette kellett volna beleizmosodniuk, csak hogy a formális logika legkevésbé a futballban szokott érvényesülni.

Az már a ranglistaszámítások furcsasága, hogy a gondosan összeállított meccsprogramnak köszönhetően Katar a FIFA-lista 50. helyezettjeként vonulhatott ki története első világbajnoki mérkőzésére. Az idén 21 mérkőzéssel készült a nagy fellépésre, közöttük nyolc találkozóon klubcsapat volt az ellenfél. Szerény megítélésem szerint a Chile elleni bécsi 2–2 kívánczik az élre, ugyanakkor mélyen elgondolkodtatónak kellett volna lennie a horvát U23-as válogatottól elszenvedett 3–0-s vereségnek. A többiek a kíméletes bánásmód részei voltak, valami olyasfajta terápiáé, amely fokozatosan, cseppekben próbálta szembesíteni a katarikat a világ futballvalóságával. És amely aztán rendesen szembejött velük a nyitányon olyan együttes révén, amely szállította ugyan a dél-amerikaiaktól elvárt átlagszínvonalat, annál többet azonban aligha. Ecuadort sokan a „társaságba” való bevezetéshez ideális partnernek is titulálták, csak hogy a bevezetendő új tag mindjárt az első lépcsőfokban orra bukott az emeleten lévők

szeme láttára.

Katar debütáló vesszőfutása, kínosan súlytalan teljesítménye mindenesetre azt igazolta, hogy az értékelhető futballjelenhez nem elegendő a gyorsan össze-eszkábált futballmúlt.

A nyitányról elszivárgók, illetve a hivatásszerűen kitartó szurkolók kettőssége mellett legalább annyira beszédesek voltak azok a közelképek, amelyeket a dísz-páholyban és környékén rögzítettek a tv-kamerák. A néhány pillanatra tenyérbe temetett arcok a fokozatos „kijózanodást”, az álomból való ébredés fájdalmas élményét üzenték, ha csak pillanatokra is. Mert hát az emír közvetlen közelsége nem engedélyezi a gyengeség jeleinek megmutatását, arra a „munkafázisra” bizonyára gondosan elzárt terekben került sor. A világ csak egy monarchia sziklaszilárdságát tapasztalhatta meg, többek között abban a hosszú várakozásban, amelyet a legfőbb vezető és sleppje eltávozásáig kellett elviselniük a nemzetközi sajtó képviselőinek.

A Hollandia és Szenegál csapata ellen keserves másfél óra előtt álló áldozatválogatottnak egyelőre egyetlen célja lehet: állva halni meg. Kölcsönvéve a klasszikust: szegény gazdagok...

[A Nemzeti Sport munkatársainak további véleménycikkeit itt olvashatja!](#)